

Prasība, kas celta 2011. gada 8. martā — Eiropas Komisija/Belģijas Karaliste

(Lieta C-122/11)

(2011/C 160/13)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — V. Kreuzschitz un G. Rozet)

Atbildētāja: Belģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, tikai 2004. gada 1. augustā atceļot nosacījumu par dzīvesvietu, kas nepieļāva to Eiropas Savienības pilsoņu un EEZ valstu pilsoņu pensiju indeksāciju, kas dzīvo ārpus valsts, kura ar Belģiju ir noslēgusi divpusēju nolīgumu, un nenovēršot diskrimināciju, no kā tie cietuši tādēļ, ka laika posmā pirms 2004. gada 1. augusta bija atvilkta daļa no šo personu pensijas, Belģijas Karaliste nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulas (EK) Nr. 883/2004⁽¹⁾ par sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanu 4. un 7. pantā, kā arī LESD 18. un 45. pantā, kuros ietverts aizliegums diskriminēt valstspiederības dēļ, paredzētos pienākumus;
- piespriest Belģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apgalvo, ka valsts tiesiskais regulējums rada nevienlīdzīgu attieksmi pret citu dalībvalstu valstspiederīgajiem, jo tajā vienīgi attiecībā uz citu dalībvalstu valstspiederīgajiem esot bijis paredzēts nosacījums par dzīvesvietu dalībvalsts vai tādas valsts teritorijā, kura ar Belģiju ir noslēgusi divpusēju nolīgumu, lai laika posmā pirms 2004. gada 1. augusta būtu iespējams indeksēt šo personu pensijas.

Komisija turklāt apgalvo, ka nosacījums par dzīvesvietu kādas dalībvalsts teritorijā Regulā (EK) Nr. 883/2004 vairs nav paredzēts, lai varētu atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principu. Personas, uz kurām attiecas šī regula, tādējādi varot pieprasīt šā principa piemērošanu arī tad, ja tās dzīvo trešajā valstī. Līdz ar to pensiju indeksāciju valsts nevar veikt vienīgi attiecībā uz saviem pilsoņiem, bet tā ir jānodrošina arī attiecībā uz trešajā valstī dzīvojošiem pensionāriem.

Visbeidzot Komisija apgalvo, ka nevar piekrist apgalvojumam par tiesiskās palāvības aizsardzību, praktiskām grūtībām un finansiālu ietekmi, uz ko Belģijas iestādes ir atsaukušās, lai pamatotu neiespējamību grozīt tiesību aktus piemērot ar atpakaļejošu spēku.

⁽¹⁾ OV L 166, 1. lpp., labojums OV L 200, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2011. gada 25. martā — Eiropas Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-145/11)

(2011/C 160/14)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — M. Šimerdová un A. Marghelis)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- konstatēt, ka, atsakot apstiprināt divus pieprasījumus tirdzniecības atļaujai veterinārajām zālēm *CT-Line 15 % Premix* un *CT-Line 15 % Oral Powder*, piemērojot decentralizēto procedūru, kas ir paredzēta Direktīvā 2001/82/EK par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz veterinārajām zālēm⁽¹⁾, Francijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 32. un 33. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību Komisija apgalvo, ka ar iepriekš minēto Direktīvu 2001/82/EK dalībvalstij, piemērojot decentralizēto procedūru, nav atļauts veikt pieprasījuma tirdzniecības atļaujai juridisku un zinātnisku izvērtējumu. Validācijas fāze esot paredzēta vienīgi, lai pārbaudītu, vai iesniegtie reģistrācijas dokumenti ir vienādi visās dalībvalstīs, vai tie ir pilnīgi un vai tajos ir iekļauts dalībvalstu saraksts, uz kurām attiecas pieteikums atbilstoši nosacījumiem, kuri ir minēti šīs direktīvas 32. panta 1. punktā. Līdz ar to prasītāja pārmet atbildētājai, ka tā ir atteikusi pieprasījumus tirdzniecības atļaujai, atsaucoties uz tādu pamatojumu, kas attiecas uz zāļu sastāvu un to farmaceitisko formu, lai pamatotu pieprasījumu apgalvoto neatbilstību valsts tiesībām un iespējamus riskus sabiedrības veselībai.

Komisija turklāt norāda, ka validācijas stadijā dalībvalstīm, uz kurām attiecas pieteikums tirdzniecības atļaujai, ir pienākums apstiprināt atsaucē dalībvalsts iesniegtu novērtējuma ziņojumu, ja vien atbilstoši direktīvas 33. pantam netiek izvirzīts iespējams nopietns cilvēku vai dzīvnieku veselības vai vides apdraudējuma risks. Taču Francijas iestādes neesot ievērojušas šajā pantā noteikto procedūru.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 6. novembra Direktīva 2001/82/EK par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz veterinārajām zālēm (OV L 311, 1. lpp.).